

BALLADE OM EIN TRULAUS MANN

Ein gudlaus mann med eit trulaust smil
Men sjølv han kan ha sine tvil
Vi treftest i sola ved ein grøftekant
Han snakka mykje om kva som var sant
Om vinden som bles og om stjerner som skein
Om kalde bekkar og solvarma stein

Han opna sekken og leitte fram
Ei reiseniste av skuld og skam
Han knaska på gamle nederlag
Og sa: Det blir kanskje fleire i dag
Det er ikkje akkurat feitande kost
Men det er vel det som er venta av oss

Eg skrudde opp flaska og tok meg ein slurk
Og spurde: Er du tjuv eller skurk?
Han tok fram ein kniv og skar meg ei flis
og sa: Du kan spørje ein narr og ein vis,
men svara blir ofte like å sjå,
å skilje imellom går så som så

Eg togg på eit strå, eg tenkte meg om
Halsen var tørr, og flaska var tom
Grusen knasa der ei vogn seig forbi
Ein fugl på ein streng trudde nok han var fri
"Det meste er omvendt og snudd og vrent"
Sa ei stemme som eit ekko av det eg hadde tenkt.

Så tok han ein spegel og pussa han rein
Og la han til rette på skrå mot ein stein
Og sa: Sit no her og sjå kva han ser
For han kan fortelje deg alt som skjer
Om graset som bøyer seg mjukt under vind
Om smilet i natta og hud og skinn

Og om bølger på havet og mode korn
Om menn og kvinner og gamle og born
Om livet som gjekk og døden som kom
Om ammande mødrer og elvar i flom
Og dette er det han har fortalt
Det er ikkje mykje, men det er alt